

IX.

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 66. Pastirski list za nujno pomoč brezposelnim in ubogim. — 67. Pomoč pasivnim krajem po suši — nabiralna akcija rdečega križa. — 68. Nadpastirska prošnja za nadaljnjo pomoč dijaškemu semenišču. — 69. Matični izpisi z ozirom na nove hišne številke. — 70. Krošnjarenje in detajlno potovanje. — 71. Birmski izkaz za leto 1931. — 72. Osebna naznanila.

66.

Pastirski list za nujno pomoč brezposelnim in ubogim.

V Gospodu ljubljeni verniki!

Nadlog polni dnevi so nas zajeli, dnevi bridkih izkušenj, težkih skrbi in nenavadnih težav. Tolaži nas pa večnoveljavni nauk naše svete vere v vse-mogočno previdnost božjo, ki tako čudovito skrbi za ptice pod nebom in za lilije na polju, kaj šele za človeka, ki je po svoji neumrjoči duši podoba božja.

Pred svojim mukepolnim trpljenjem in pred svojo odrešilno smrtjo je izgovoril pri zadnji večerji naš božji Vzveličar pomenljive besede: »Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali, kakor sem jaz vam storil...« (Jan. 13, 15). Nekaj dni prej, na cvetno soboto, je pri obedu v Lazarjevi hiši v Betaniji izjavil svojim učencem: »Uboge imate vedno med seboj« (Jan. 12, 8).

Resnico, da imamo uboge vedno med seboj, potrjuje zlasti sedanjí čas. Doživeli smo čas za nujno delo usmiljenja do preštevilnih brezposelnih in nebrojnih ubogih in obubožanih vsled svetovne gospodarske krize v še vedno trajajočih povojnih razmerah. V očigled vsemu temu je vstrepetalo blago srce Kristusovega namestnika in duhovnega očeta narodov Pija XI. Na god sv. angeljev varihov, dne 2. oktobra t. l., je poslal sveti Oče iz večnega mesta v širni svet prekrasno apostolsko pismo »Nova impendet« o hudi gospodarski krizi, o obžalovanja vredni brezposelnosti mnogih in o silno naraščujočem oboroževanju.

Papeška okrožnica se glasi:

Pij papež XI.

Častiti bratje, pozdrav in apostolski blagoslov. Novo zlo ogroža — že celò stiska poverjeno Nam čredo, in sicer tlači zlasti oni revnejši del, ki ga Mi posebno ljubimo, otroke namreč, proletarijat, delavce in vse one, ki ne živijo v blagostanju. Govorimo o grozni stiski in o gospodarski krizi, ki je zajela narode in ki tira mnoge po vseh krajih v strašno in vedno večjo brezposelnost. Vidimo namreč, da je v brezdelje in tako v skrajno bedo prisiljena s svojimi otroki vred brezštevilna množica poštenih delavcev, ki si ničesar bolj ne žele, kakor da bi si mogli pošteno prislužiti kruh, za katerega prosijo po božji zapovedi vsak dan nebeškega Očeta. Njih jok napolnjuje Naše srce z žalostjo in Nas sili, da polni sočutja ponavljamo besede, ki jih je izreklo preljubeznivo Srce božjega Učenika pred množico od gladu oslABLJENO: »Množica se mi smili« (Marko 8, 2).

Se večje sočutje se Nam vzbuja ob pogledu na množico otrok, ki prosijo kruha in »ni ga, ki bi jim ga delil« (Jer. žalost. 4, 4); ki nosijo brez krivde breme prežalostnih razmer; ki v bedi žalostni zaznavajo, da jim je uničeno veselje, ki pripada njihovi mladosti in ki čutijo, kako jim polagoma umira prirojeni smeh na nežnih ustnicah, ko vendar tako hrepeni po njem njihovo otroško srce.

Zima je že pred durmi; brez dvoma bo imela spremstvo, nadloge namreč, stiske in pomanjkanje, ki jih prinaša hladni zimski čas ubogim revežem vedno s seboj. Razen tega se moramo bati, da prej omenjena brezposelnost tako naraste, da bo privedla v pomanjkanju samim sebi prepuščene revne družine do razdraženosti — česar nas Bog varuj! O vsem tem premišljuje s strahom skupni Oče; radi tega tudi Mi kakor Naši predniki in zlasti Naš neposredni, Benedikt XV. blažega spomina, slovesno kličemo in srčno pozivamo vse, v katerih je vera in krščanska ljubezen živa; s tem Našim pozivom hočemo vsekakor vzpodbuditi vse za sveto tekmo ljubezni in pomoči. Taka sveta vojna se bo ozirala na eni strani na telesne potrebe, na drugi strani pa bo dvigala tudi duše s tem, da bo budila in krepila vero ter izganjala iz duš pogubonosne naklepe, ki jih po navadi kuje zlohotna beda. Uspešno bo gasila plamen zavisti in sovraštva, ki razdvaja državljane in bo vžgala ogenj sloge in ljubezni, ki goji in krepi plemenito vez miru in blagostanja, ki ga naj bi uživali posamezniki in države.

Na to tekmo ljubezni in dobrotelčnosti torej, ki kaže resnično voljo posvetiti se blaginji ubogih, pozivamo vse sinove enega nebeškega Očeta, brezšteviline člane iste družine, ki so si potemtakem bratje v Kristusu, ki so deležni iste sreče in tolažbe, pa tudi istih nadlog in bolesi. Na to sveto tekmo pozivamo vse kakor k sveti dolžnosti, ki sloni na onem vzvišenem zakonu evangeljskega nauka — na zapovedi ljubezni namreč, ki jo je Gospod Kristus oznanil kot svojo prvo in največjo zapoved ter kot vrhunec in vsebino vseh ostalih zapovedi. To zapoved je Naš predragi neposredni prednik zopet in zopet priporočal v času, ko je skoraj povsod divjal boj in plamtelo sovraštvo ter jo je postavil za geslo svojega vladanja.

Zato tudi Mi opominjamo k izpolnjevanju te presladke zapovedi, ne samo kot k največji dolžnosti, v kateri so obseženi vsi krščanski zakoni, ampak tudi kot k najvzvišenejšemu načinu in vzoru življenja; vzpodbujamo zlasti one, ki gore v ljubezni do ljudi in evangeljske popolnosti. Mislimo, da je odveč mnogo govoriti in naglašati, kar je vsem jasno, da more namreč za stalno in uspešno premagati zlo naše dobe samo ta dobrot in veličina srca in samo to stremljenje in tekmovanje v krščanski čednosti — in sicer tistih, ki se, vsak po svojih močeh, popolnoma posvete blaginji bratov, zlasti pa potrebam ubogih otrok in siromakov.

Strašna kriza, čez katero tožimo, povzroča na eni strani vedno hujše tekmovanje med narodi, na drugi strani pa imajo državne blagajne velikanske izdatke; temu dvojnemu zlu pa ni zadnji vzrok ona vsak dan hujša tekma v oboroževanju in pripravljanju vojnih sredstev. Zato se ne moremo vzdržati, da ne bi ponovili Našega skrbnega opomina (govor dne 24. decembra 1930; pismo: »Con vivo piacere« 7. aprila 1922) in opomina Našega prednika (opomin: »Des le debut« 1. avgusta 1917) o taisti zadevi; pa žal se ta še doslej dejanski ni izvedel. Istotako Vas, častiti bratje, bodrimo in vzpodbujamo, da z živo in pisano besedo — kolikor je v Vaših močeh — poučujete vse ljudi in oblikujete njih srca po varnih smernicah človeškega razuma in krščanskih zapovedi.

Navdaje Nas veselo upanje, da se bodo stekali pri vsakem izmed Vas od vernikov naprošeni milodari v pomoč potrebnim in da boste Vi razdeljevali te darove potrebnim v olajšanje. Če se bo v kateri škofiji zdelo bolje, poveriti to nalogo ali metropolitu ali poedinim karitativnim ustanovam, ki so gotovo vredne Vašega zaupanja in izkušene v delavnosti, — prepustimo Vaši razsodnosti, to svobodno izvesti.

Do zdaj smo Vas vzpodbujali, da podpirate to Našo namero s primernimi spisi in pridigami — po svojim močeh. Sedaj pa opominjamo vaše vernike pri ljubezni Kristusovi, da se temu vašemu in Našemu pozivu odzovejo mnogoštevilno in velikodušno in izvrše brez oklevanja to, kar jim boste svetovali, ko jih boste seznanili s tem Našim apostolskim pismom.

Ker pa vsi, tudi najplemenitejši, človeški napor brez božje pomoči nič ne dosežejo, se obrnimo s srčnimi prošnjami k Delivcu vseh dobrot, da nam v svojem velikem usmiljenju pošlje čim prej boljših časov; Njega samega prosimo, tudi v imenu vseh bednih, z ono božjo molitvijo, ki jo je Jezus Kristus učil: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« Spomnijo naj se vsi, da nam je Odrešenik človeškega rodu obljubil v spodbudo in tolažbo, da bo smatral sebi storjeno, kar bomo storili »kateremu izmed teh najmanjših bratov« (Mt 25, 40) in naj nikakor ne pozabijo one božje obljube, s katero je zagotovil, da bo skrb, ki jo iz ljubezni do Njega posvetimo otrokom, smatral sebi posvečeno (Mt 18, 5).

Končno nam praznik, ki ga Cerkev danes obhaja, kliče v spomin one presladke besede Jezusa Kristusa, s katerimi zaključujemo to Našo poslanico in ta Naš poziv: »Potem ko je postavil naš Odrešenik — po besedah sv. Janeza Križostoma — nepremagljive trdnjave v zaščito otroških duš, nam je izrekel tole misel: »Glejte, da ne boste zaničevali teh malih: zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 18, 10). In ti angeli bodo gotovo naznanili Gospodu nebes in zemlje vse, kar boste storili prostovoljno in velikodušno v pomoč otrokom in ubogim in bodo sprosil pri Njem obilo blagoslova vsem onim, ki jim bo ta sveta stvar pri srcu. Ker se pa zdaj približuje praznik Kristusa Kralja, čigar kraljestva in miru smo si želeli in zanj prosili že od začetka Našega papeštva, se nam zdi, da bi bilo zelo primerno, če bi se opravljale ta čas v cerkvah skozi tri dni javne molitve, da bi z njimi izprosili pri usmiljenem Gospodu zmisel in blagoslov miru. Nadejajoč se teh darov, podeljujemo apostolski blagoslov, Vam, častiti bratje in vsem, ki se bodo odzvali Našemu očetovskemu pozivu.

V Rimu pri Sv. Petru, dne 2. oktobra, na praznik Sv. Angelov Varuhov, 1931. leta, v desetem letu Našega vladanja.

Pij XI.

Preljubi!

Vzemite si k srcu glas neizmerno usmiljenega in neskončno dobrotljivega Srca božjega, glas, ki vam govori iz tega apostolskega pisma, ki mogočno odmeva iz svetega Pisma. Sv. Pavel se je obračal s svojimi duhovitimi pastirskimi listi zlasti do paganov kot izvoljeni apostol sveta in globokoučeni učitelj narodov, a drugi apostoli Gospodovi so se bolj držali svojih rojakov, vendar skrb za uboge bi naj bila vselej in povsod v s e m skupna (gl. Gal. 2, 6—10). Sv. Pismo nam poroča, kako so prvi kristjani s k u p n o skrbeli za svoje uboge sobrate in sestre tako, da med njimi ni bilo nikogar, ki bi bil stradal. — Vi občudujete po vsej pravici požrtvovalno bratovsko ljubezen slavnega vojščaka in poznejšega svetega škofa M a r t i n a, ki je v neznosnem mrazu z ostrim mečem razdelil svoj topli plašč in s polovico ljubeče ogrnil prezeblega berača. Že naslednjo jasno noč se je ta blagi dobitnik iz Jezusove prikazni prepričal o resničnosti besed: »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, s t e m e n i storili« (Mt 25, 40). Upravičeno strmimo nadalje pri spominu na velikana krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavelskega, očeta in zaščitnika sirotišnic, hiralnic in bolnišnic. Posnemajmo te in druge z večno slavo ovenčane vzglede prave ljubezni do bližnjega brez izjeme z vsemi svojimi duševnimi in telesnimi močmi in sredstvi. Poleg tega pa ne pozabimo goreče

prositi potrebnega blagoslova z nebes. Sveti apostol Jakob (1, 17) nas opominja: »Ne motite se, ljubi moji bratje! Vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od Očeta luči.«

Po želji in naročilu sv. Očeta Pija XI. odrejam za lavantinsko škofijo in njej prideljene župnije v Prekmurju, na Koroškem, oziroma ob avstrijski meji naslednje:

1. Kjer se to ni zgodilo ob prazniku Kristusa Kralja, tam naj se od 20. do 22. novembra t. l. priredi v primerni obliki tridnevnic z molitvami za mir, za božje darove in izboljšanje časovnih razmer. Ako ni drugo mogoče, naj se običajni službi božji dostavijo litanije sv. Jožefa ali litanije Vseh Svetnikov z molitvijo »V katerikoli nadlogi« (Cerkv. molitvenik 259), ob sklepu, t. j. zadnjo nedeljo cerkvenega leta, pa naj se pridiga nanaša na dela krščanskega usmiljenja.

2. V vsaki župniji naj se župnik kot poklicani oče ubožcev zavzame za tiste, ki so v njegovi župniji v enem ali v drugem oziru pomoči najbolj potrebni. V ta namen naj pokliče in krož sebe zbere zanesljive osebe, ki ga bodo pri dobrodelni akciji podpirali. Kjer je že ustanovljen župnijski odbor Katol. akcije, naj se pritegnejo njegovi člani, kjer ga še ni, bi se moral pri tej priložnosti ustanoviti. Ako to ni mogoče, naj se žrtvujejo drugi, ki so za to pripravi in so usmiljenega srca, ter naj po navodilu in pod kontrolo dušnih pastirjev pri sožupljanih nabirajo darove bodi v blagu (živež, obleko, obutev itd.) bodi v denarju, ter jih spravljajo na varno mesto. Sporazumno z vsemi prizadetimi naj cerkveni predstojniki darove od slučaja do slučaja nepristransko in pravično razdelijo. Na ta način bi se mogla dobrodelna akcija nadaljevati, dokler bi bilo treba.

3. Na poslednjo nedeljo cerkvenega leta, ki je obenem zahvalna, naj se priredi darovanje prostovoljnih darov okoli altarja ali na drug primeren način. Nabrani denar naj se potom dekanjskih uradov čimprej pošlje kn.-šk. ordinariatu, ki ga bo razdelil med prebivalce, ki so v največjih stiskah, n. pr. brezposelni v Mariboru in v večjih mestih, odpuščeni delavci v Trbovljah in drugih večjih industrijskih krajih, kjer so večinoma že osnovani karitativni odbori, sestavljeni iz duhovnikov in laikov. Gg. dušni pastirji takšnih župnij naj svoje želje in predloge naznanijo škofijstvu vsaj do 15. decembra t. l. tako, da se bo moral ob božičnih praznikih olajšati položaj poedincem in prizadetim družinam.

Končno želim, da bi mi gg. župniki vsaj do Novega leta poročali, kaj se je v zmislu zgornjih naročil zgodilo v njihovih župnijah. Obenem prosim vse, duhovnike in vernike, naj po svojih močeh dobrohotno podpirajo tudi druge dobrodelne akcije, ki se bodo v bližnjem času podvzele v svrhu omiljenja vladajoče gospodarske in socialne bede.

Poslušajte, kaj govori Sv. Duh v knjigi Tobijevi: »Od svojega premoženja daj miloščino in svojega obraza ne obračaj od nobenega siromaka, tako namreč se bo zgodilo, da tudi Gospod od tebe ne bo obrnil svojega obličja. Kakor premoreš, tako bodi usmiljen. Ako imaš veliko, obilno dajaj, če imaš malo, si prizadevaj tudi malo rad podeliti. Zakaj dobro plačilo si nabiraš za dan potrebe, ker miloščina reši vsega greha in (večne) smrti ter ne pusti, da bi duša prišla v temo (Tob 4, 7—11).

V Mariboru, dne 21. oktobra 1931.

† Andrej,
škof.

O p o m b a. To pismo naj se prebere in če treba tudi razloži vernikom s pridržnic takoj prvo nedeljo po prejemu.

Pomoč pasivnim krajem po suši — nabiralna akcija rdečega križa.

Kraljevska banska uprava dravske banovine v Ljubljani je z dopisom od dne 28. septembra 1931, VI. No. 23.617/14 naslednje semkaj sporočila:

Glede na občutno škodo, katero je v nekaterih banovinah povzročila letošnja suša in vsled katere trpe prizadeti prebivalci prav občutno pomanjkanje, je kraljevska vlada podvignila velikopotezno pomožno akcijo po vsej kraljevini. V ta namen se je izvolil poseben komitet ministrov pod predsedstvom ministra za socialno politiko in narodno zdravje g. dr. Kostrenčiča. Na izrecno željo tega komiteta in kraljevske vlade pa naj ohrani vsa pomožna akcija docela zasebni značaj in zato vodi to akcijo po pretežni večini organizacija rdečega križa v zvezi z drugimi kulturnimi organizacijami.

Taka akcija je pokrenjena tudi v dravski banovini. Po vseh večjih krajih se snujejo pod okriljem rdečega križa posebni krajevni pomožni odbori. V Ljubljani pa banovinski pomožni odbor, ki bodo zbirali prispevke v vseh slojih naroda.

V svesti si, da bo nabiralna akcija uspešna le tedaj, če bodo sodelovali prav vsi činitelji naše javnosti, si usojam povabiti Vas, prevzvišeni gospod škof, da izvolite tudi Vi čimprej naročiti vsem cerkvenim predstojništvom, da priporočajo vernikom nabiranje prispevkov in tudi sama prirede zbirke.

Zbrane prispevke bodo povsod sprejemali v to svrho osnovani pomožni odbori.

O tem se častiti dušni pastirji lavantinske škofije obveščajo s priporočilom človekoljubne akcije.

Nadpastirska prošnja za nadaljnjo pomoč dijaškemu semenišču.

Častitim gospodom duhovnikom!

Že večkrat sem se, častiti gospodje, tekom svojega škofovanja v lavantinski škofiji obrnil do Vas v zadevi dijaškega semenišča. To pa radi tega, ker sem od vsega početka smatral za eno izmed svojih poglavitnih nalog, urediti in v vsakem oziru dvigniti ta za škofijo tako važni zavod. Znano Vam je, da so lavantinski duhovniki dijaško semenišče pozidali in mu zagotovili njegov obstoj. Svetovna vojna pa je vzela zavodu vso glavnico in mu tudi drugače škodovala, tako da so bile po vojni potrebne velike vsote za razna nujna popravila.

Ob enem pa je rastlo tudi število gojencev, tako da jih je bilo v preteklem šolskem letu v zavodu 102, letos pa jih je že 111. Imam pa v načrtu dvigniti to število gojencev na 130, in sicer brž ko bo mogoče, najraje kar s prihodnjim šolskim letom. Za toliko gojencev je namreč prostora v sedanjem poslopju. Pa tudi to število bo še vedno prenizko za obširno in sedaj po vojni še povečano lavantinsko škofijo.

Kakšne vsote so se uporabile za dijaško semenišče tekom zadnjih osmih let, je razvidno iz gospodarskega računa, ki sem ga dal objaviti vsako leto v škofijskem uradnem listu.

Da se je naš tako imenitni zavod mogel tako lepo razvijati, gre za hvala najprej Gospodu Bogu, od katerega prihaja vse dobro. Na drugem mestu pa sem dolžen hvalo Vam, častiti gospodje, ki ste do sedaj z veliko požrtvovalnostjo sami darovali ob rednih in izrednih prilikah ter ste tudi vsa leta vodili nabiranje denarja in živil po celi škofiji. Pa tudi lavantinski verniki so vedno kazali veliko ljubezen do vzgojevališča svojih duhovnikov in so veliko darovali kljub stiski in pomanjkanju.

Vendar pa Vam moram odkrito povedati, da zbirke, ki so prihajale na kn.-šk. ordinariat, skoraj nobeno leto niso dosegle izdatkov, ki so bili potrebni, tako da je primanjkljaj do danes dosegel visoko številko okoli 300.000 Din (tristo tisoč dinarjev). Na drugi strani pa moram zopet z veseljem ugotoviti, da se je sedaj po vojni zopet začela zbirati glavnic dijaškega semenišča, največ po zaslugi duhovnikov, ki je dosegla že lepo vsoto. Vsakoletne obresti te glavnice se uporabijo za tekoče izdatke. Glavnica mora ostati nedotaknjena in mora vedno rasti, ker je v primeri z izdatki še vedno prav majhna, radi tega bo treba tudi zgorajšnji primanjkljaj na drug način kriti.

Z ozirom na zgoraj povedano in da se gospodarsko stanje zavoda v bodoče ne poslabša, se zopet obračam do Vas, častiti gospodje, s prošnjo za nujno pomoč. Ko boste to čitali, ne bodite nevoljni. Moja dolžnost je skrbeti za osrednje škofijske zavode, nimam pa v roki drugega sredstva ko trkati na usmiljena srca. Tudi ne recite, da sedaj pri tej veliki gospodarski stiski nihče več ne more kaj dati. Kdor bi tako govoril, ta bi s tem samo pokazal, da ne pozna požrtvovalnosti vernega ljudstva, kadar gre za cerkvene potrebe. Odločilno pa seveda je, kako je dušni pastir sam za kaj zavzet. Ako je duhovnik sam navdušen, potem zna navdušiti tudi svoje vernike in lahko pri njih vse doseže. Kdor pa res ne more nič dati, ta pa naj moli h Gospodu Bogu, da nam nakloni obilo dobrotnikov!

Prosim Vas tedaj, da predvsem skrbite, da zbirke ob kvaternih nedeljah ne bodo padale, temveč da se bodo držale na sedanji višini, oziroma da bodo še rastle. Ob enem naj vsak izmed Vas vedno, kadar deli miloščino, misli najprej na dijaško semenišče. Vsak izmed Vas naj se spomni tega zavoda v svoji oporoki, če ne z veliko, pa vsaj z majhno vsoto. V pridigah, posebno ob kvaternih dnevih, govorite vernikom o vzgoji duhovnikov in jih pridobivajte, da bodo radi pomagali pri tem težavnem delu svojemu škofu, predvsem z darovi za vzdrževanje škofijskih osrednjih zavodov. Mogoče se nahajajo v Vaši župniji taki, ki jih je Bog obdaril z obilnimi zemeljskimi dobrinami, pa nimajo otrok in bi radi kaj žrtvovali za dobro stvar, pa ne vejo, kako. Takim povejte, kako veliko dobro delo bodo storili, ako darujejo za dijaško semenišče. Posebno Vas pa, častiti gospodje, prosim, da v kritje zgoraj omenjenega primanjkljaja darujete enkratno vsoto, kolikor Vam je pač mogoče!

»Danes, ko zaslišite njegov glas, ne zakrknite svoj src« (Ps 94, 8). S temi besedami psalmista Vas tedaj, častiti gospodje in pomočniki v vinogradu Gospodovem, pozivam, kakor že večkrat, da mojo zgorajšnjo prošnjo sprejmete in jo v dejanju izvršite! Blagoslov Gospoda Boga Vam radi tega ne bo izostal.

Maribor, dne 21. oktobra 1931.

† Andrej, škof lavantinski.

69.

Matični izpisi z ozirom na nove hišne številke.

Kraljevska banska uprava dravske banovine v Ljubljani je z dopisom od dne 2. oktobra 1931, II. No. 20.809/1 semkaj naznanila naslednje:

Glede matičnih izpisov z ozirom na nove hišne številke se sporoča, da morajo matični izpisi dobesedno soglašati z besedilom dotičnega vpisa v matrikah. V matične izpiske se torej ne smejo vpisati nove hišne številke, temveč stare, ki so vpisane v matrikah. Le v rubriki »Pripomba« v matičnih izpiskih se lahko radi točnejše označbe vpiše nova hišna številka.

O tem se vsi župnijski uradi Lavantinske škofije v svrhu ravnanja obveščajo.

70.

Krošnjarenje in detajlno potovanje.

Kraljevska banska uprava dravske banovine v Ljubljani je z dopisom od 9. oktobra 1931, VIII. No. 4798/5 sem sporočila naslednje:

Zbornica za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani je z dopisom z dne 2. oktobra t. l. št. 14.687 sporočila, da posečajo trgovski potniki, zlasti inozemski, župne urade in šole. Zbornica je prejela od nekaterih gg. duhovnikov neposredne dopise, v katerih opisujejo, kako jih je inozemski trgovski potnik pri vsiljevanju blaga, posebno perila, omamil in prevaril. Nekateri so prišli radi tega v zelo nevšečen položaj, ker so dobili po povzetju blago v količinah in za zneske, ki so daleč presegali pogojene. Ker je iskanje naročil, ponujanje in prodaja blaga pri zasebnikih, uradih, vobče netrgovcih dotične stroke po določilih obrtnega reda prepovedano, trgovski potniki pa kaznivi, se knezoškofijski ordinariat naproša, da opozori župne urade in g. duhovnike vobče na to okolnost, da se zaščitijo javni in hkrati prizadetih gospodov zasebni interesi.

To se da čč. duhovščini na znanje.

71.

Birmski izkaz za leto 1931.

Leta 1931. je bilo v naši škofiji birmanih 8326, in sicer:

1. V kapeli Brezmadežnega Spočetja v škofijskem domu v Mariboru 2.
2. V dekaniji Zavrče: Dne 17. maja pri Sv. Nikolaju v Zavrču 256, dne 18. maja pri Sv. Barbari v Halozah 432, dne 19. maja pri Sv. Andražu v Halozah 271, dne 20. maja pri Sv. Vidu pri Ptuj 468, dne 21. maja pri Sv. Trojici v Halozah 388; skupaj 1815.
3. Dne 24. maja v stolni in mestno-župnijski cerkvi sv. Janeza Krstnika v Mariboru 859.
4. V dekaniji Maribor ob desnem dravskem bregu: Dne 27. maja pri Sv. Jakobu v Limbušu 125, dne 28. maja pri Sv. Mariji v Rušah 210, dne 30. maja pri Sv. Mariji v Puščavi 100, dne 31. maja pri Sv. Lovrencu na Pohorju 217.; skupaj 652.
5. V dekaniji Velika Nedelja: Dne 7. junija pri Sv. Trojici v Veliki Nedelji 338, dne 8. junija pri Sv. Jakobu v Ormožu 472, dne 9. junija pri Sv. Duhu v Središču 374, dne 10. junija pri Sv. Bolfenku na Kogu 272, dne 11. junija pri Sv. Miklavžu pri Ormožu 282, dne 13. junija v Svetinjah 213, dne 14. junija pri Sv. Tomažu pri Ormožu 354, dne 15. junija pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji 187; skupaj 2492.

6. V dekaniji Staritr̃g: Dne 21. junija pri Sv. Pankraciju v Staremtr̃gu 239, dne 22. junija pri Sv. Roku na Selah 64, dne 23. junija pri Sv. Ulriku v Podgorju 119, dne 24. junija pri Sv. Miklavžu pri Slovenjgradcu 45, dne 25. junija pri Sv. Danielu v Razboru 55, dne 27. junija pri Sv. Jakobu v Pamečah 91, dne 28. junija pri Sv. Elizabeti v Slovenjgradcu 204, dne 29. junija pri Sv. Martinu v Slovenjgradcu 324, dne 30. junija pri Sv. Petru na Kronske gori 154, dne 1. julija v Št. Ilju pod Turjakom 313, dne 2. julija pri Sv. Florijanu v Doliču 152; skupaj 1760.

7. V dekaniji Marenberg: Dne 11. junija pri Sv. Marjeti na Muti 201, dne 12. julija pri Sv. Mihaelu v Marenbergu 168, dne 13. julija pri Sv. Juriju na Remšniku 127, dne 14. julija pri Sv. Mariji v Breznu ob Dravi 116, dne 15. julija pri Sv. Katarini na Kapli 134; skupaj 746.

72.

Osebnostna naznanila.

Imenovanja: Za prodirektorja k.-šk. Duh. semenišča v Mariboru je imenovan gospod dr. Ivan Tomažič, pomožni škof lavantinski (1. 9. 1931); za študijskega prefekta in podravnatelja na istem semenišču je imenovan dr. Jakob Aleksič, bivši prefekt v kn.-šk. dijaškem semenišču (4. 8. 1931). Za dekane so imenovani tit. gg. dekanjski upravitelji: Jožef Ozimič, duh. svetnik in župnik v Laporju, za dekanijo Slov. Bistrica; Karl Presker, duh. svetnik in župnik v Šmartnem ob Paki, za dekanijo Braslovče (1. 8. 1931); Ivan Jurko, duh. svetnik in župnik v Staremtr̃gu, za dekanijo Staritr̃g in Ivan Messner, duh. svetnik in župnik v Marenbergu, za dekanijo Marenberg (1. 9. 1931). Za III. prefekta na kn.-šk. dijaškem semenišču je imenovan č. g. Zdravko Kordež, semeniški duhovnik (1. 9. 1931).

Umeščenji so bili č. gg.: Anton Essenko, župnik na Belihvodah, kot župnik v Št. Janžu pri Dravogradu (15. 7. 1931); Ivan Šolinc, provizor v Slov. Bistrici, kot župnik istotam (1. 8. 1931); Anton Medved, kaplan pri Novicerkvi, kot župnik na Stranica (15. 8. 1931); Jožef Hauko, I. kaplan v Dolnji Lendavi, kot župnik v Bogojini (1. 9. 1931) in Franc Klasinc, provizor v Belih vodah za župnika istotam (25. 10. 1931).

Postavljeni so bili č. gg.: Pavel Gril, župnik v Šoštanju, za soprovizorja v Belihvodah (15. 7. 1931); Franc Klasinc, II. kaplan v Slov. Bistrici za provizorja v Belihvodah (1. 8. 1931); Anton Klemenšek, duhovnik salezijanske družbe, za provizorja v Veržetu (15. 8. 1931) in Jernej Vurkelc, duh. svetnik in župnik pri Št. Vidu pri Planini za soprovizorja pri Sv. Marjeti na Planini (20. 9. 1931).

Prestavljeni so bili č. gg. kaplani: Janez Vodeb iz Sv. Jurja v Slov. gor. v Slov. Bistrico (1. 8. 1931); Janez Vrbajnsak iz Dola pri Hrastniku v Dolno Lendavo (I.) in Gregor Zafošnik iz Celja (III.) k Sv. Petru v Gornji Radgoni (II.).

Nastavljena sta bila č. gg.: Janko Breznik, provizor v Bogojini za kaplana v Doli pri Hrastniku (1. 9. 1931) in dr. Alojz Ostrc za mestnega kaplana v Celju (1. 10. 1931).

Dopust se je dovolil č. g. kaplanu Gregorju Zafošniku v svrhu strokovne izobrazbe v cerkveni glasbi.

Resigniral je na župnijo Sv. Lenart pri Veliki Nedelji p. n. g. župnik Peter Zadavec (15. 9. 1931).

V stalni pokoj sta stopila p. n. gg.: Jožef Cerjak, častni kanonik, konzist. svetovalec in župnik v Slov. Bistrici, ter Anton Mojžišek, župnik v Št. Janžu pri Dravogradu.

Začasno nezasedeno ostane mesto kaplana pri Sv. Juriju v Slov. gor. in v Novicerkvi.

Umrli sta č. gg.: Jožef Kostanjevec, vpok. župnik iz Kalobja, dne 12. 7. 1931 v celjski bolnici in Vladimir Cepuder, župnik na Planini, dne 16. 9. 1931 v mariborski bolnici. R. I. P.!

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 31. oktobra 1931.